

udbytte – da det er hovedaktionærer, vi snakker om her – eller tager det ud som løn. Og det er altså ikke teori, vi snakker.

Fru Seeberg kan studere det, der skete i 1980'erne og begyndelsen af 1990'erne. Selskaberne blev slået ofte med faste intervaller, hvor man flyttede aktiverne over i et nyt selskab, og derefter tømte man hele kapitalen over i den private husholdning uden beskatning eller med meget lav beskatning.

Er vi ikke enige om, at det er vigtigt at have velkonsoliderede virksomheder? Er vi ikke enige om, at det er vigtigt, at vore virksomheder har egenkapital til at kunne udvikle, til at kunne forske, til at kunne sikre nye markeder og til også at have modstandskraft, hvis der kommer dårlige tider?

Og det, som Venstre og De Konservative foreslår med de regler, er det stik modsatte. Man præmierer folk for at tømme pengene ud af virksomhederne.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

Jeg må altså bede hr. Stavad forklare, hvordan der kan opstå en skattegæld i et aktieselskab, fordi man uden for selskabet lemper aktionærbeskatningen, sådan så det enten bliver den gamle 3-års-regel eller 5-års-regel, eller hvad ved jeg.

Hvordan i alverdens riger og lande skal der kunne opsamles en skyldig skat i selskabet i den situation og dermed opstå en selskabstømmerproblematik? Det er mig ubegribeligt, at det er aktionærernes forhold, vi sidder og ser på – en anden ting er da selskabet.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg havde ikke forudset, der kom spørgsmål, men jeg vil da sige til hr. Jensby, at han blander fuldstændig tingene sammen.

Det, vi snakker om her, er jo, at man præmierer aktionærerne for at tage egenkapital ud. Det, der så skete ved de egentlig kriminelle selskabstømninger, var:

Ved siden af, at man tog sin egen kapital ud, ja, så solgte man også skattegælden inde i selskabet. Og det, der er pointen i de forslag, som Venstre og De Konservative foreslår, er, at det ville genopstå – ikke ved, at man laver den kriminelle del – men ved at man tømmer pengene ud til nul eller meget lav skat og dér igen undviger en normal beskatning og derigennem får nye skattearrangementer.

Dermed genopfindes hr. Anders Fogh Rasmussens skattecirkus endnu en gang, og det er konsekvensen. Og det er ikke teori. Det kan dokumenteres. Reglerne har været der; det har kostet mindst et tocifret milliardbeløb, mindst et tocifret milliardbeløb, som skal betales af andre.

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Vi behøver ikke søge til Østeuropa for at se, at glansbilledet af kapitalistsamfund krakelerer. Det emne, vi diskuterer her i dag, illustrerer tydeligt, at et samfund, der alene bygger på begærlighed, ikke kan fungere.

I begrundelsen for forespørgslen nævnes især anpartsprojekter og selskabstømninger. Der er tale om to meget forskellige problemstillinger, men de har pengegriskheden til fælles.

Anpartsrederierne havde i sin rod noget endog meget sundt, nemlig partsrederier. I generationer er grupper af borgere i søfartsbyerne gået sammen om at udruste et skib, fordi det var for dyrt og risikabelt for den enkelte. Når tilstrækkelig mange kunne dele risiko og fortjeneste, kunne det lade sig gøre.

Da man i 1950'erne og 1960'erne begyndte at bruge gunstige afskrivningsregler som middel til at styrke erhvervslivet, tilfaldt disse øgede afskrivninger selvsagt også parthaverne i partsrederierne. Det medførte så i begyndelsen af 1970'erne, at personer med en anløben moral begyndte at arrangere de såkaldte trusserederier, dvs. salg af anparten i skibe til kredse uden interesse for og indsigt i skibsfart alene med det formål at nedbringe skatten.

Hvis der havde været tale om sunde projekter med kun de risici, der nu engang følger med en erhvervsinvestering, havde det for så vidt ikke gjort noget. Men når køberne er useriøse, dukker der også useriøse sælgere op, og så fik vi hele det skattecirkus, der har kostet mange godtroende mennesker store beløb, og som har været et dyrt bekendtskab for statskassen.

Til sidst lukkede Folketinget for muligheden for at udstykke skibe i anparten. Derved lukkede vi også for den oprindelig sunde brug af partsrederier. Det blev den tredje ulykke, der fulgte af nogle smarte fyres griskhed.

Selskabstømningerne havde et helt andet forløb; i hvert fald den kriminelle del af dem har fra begyndelsen af været ulovlige. Kernen i en selskabstømning af denne art er som bekendt, at man køber et selskab, der ikke rummer stort andet end en skatteregning og penge til at betale denne regning med. Så tager selskabstømmeren